

I

De man met het Sean Connery-masker zei tegen de man met het Daniel Craig-masker: ‘Bertrand de aap en Raton de kat kijken naar hoe kastanjes in de open haard liggen te roosteren.’

Het was een goede manier om de aandacht te trekken.

‘Oké,’ zei Daniel Craig.

De man met het George Lazenby-masker en die met het Timothy Dalton-masker stopten met hun bezigheden om te luisteren. Pierce Brosnan, die via zijn koptelefoon luisterde naar de ingewikkelde instructies die door zijn laptop werden uitgespuwd, had alleen aandacht voor de kluisdeur, de Diebolt-driewegtimer en het combinatieslot. Roger Moore zat buiten in het busje.

‘Bertrand probeert de kolen opzij te veggen, maar is bang dat hij zijn hand verbrandt,’ vervolgde Connery. ‘Maar hij is gebrand op die kastanjes en wil niet wachten tot het vuur is afgekoeld. Dus belooft hij Raton om fiftyfifty te doen als hij ze eruit schept.’

‘En doet de kat dat?’

‘Jazeker. Raton pikt de kastanjes een voor een uit de roodgloeiende kolen. Bertrand schrokt ze stuk voor stuk op. Uiteindelijk jaagt een dienstmeid ze weg. Raton krijgt niets voor de pijn die hij heeft geleden.’

Timothy Dalton hoorde bij Sean Connery, maar de rest hoorde bij Daniel Craig. George Lazenby was zijn sterke man, Pierce Brosnan zijn technische man en Roger Moore zijn chauffeur. Daniel Craig vond dat hij als leider van de groep de voor de hand liggende vraag moest stellen.

‘Waarom vertel je ons dit?’

‘Zomaar,’ zei Sean Connery. ‘Het is een door de Franse dichter Jean de La Fontaine bewerkte fabel getiteld *De aap en de kat* en gaat over mensen die gebruikmaken van anderen voor hun eigen gewin. Het gezegde “de kastanjes uit het vuur halen” komt hiervandaan.’

‘Feitelijk is het een idiomatische uitdrukking,’ zei Timothy Dalton, ‘geen gezegde.’

Sean Connery draaide zich om en keek Dalton dreigend aan. De

gespannen stemming in de ruimte voor de kluis kreeg opeens een dreigende ondertoon.

‘Welk deel van “Je houdt te allen tijde je klep dicht” heb je niet begrepen?’ gromde hij.

Ze konden bijna voelen dat Timothy Dalton onder zijn masker wit wegtrok. Daniel Craig keek even naar de Bond-mannen in zijn ploeg en haalde zijn schouders op. Sean Connery betaalde en hij betaalde goed. Als hij over apen, katten en kastanjes wilde praten en zijn eigen mannetje in de zeik wilde zetten, wie waren zij dan om hem tegen te houden?

De stilte die viel, werd uiteindelijk door Pierce Brosnan verbroken. ‘We zijn binnen,’ zei hij.

Tegenwoordig verhuren nog maar enkele banken kluisjes. De kluis waar de Bond-mannen hadden ingebroken was een van de speciaal ontworpen voorzieningen van een gespecialiseerde aanbieder en beschikte over een hypermoderne beveiliging, die nu door een combinatie van externe hacks en Pierce Brosnans interne kluiskrakende vaardigheden waardeloos was gemaakt.

In ieder geval totdat het back-upstelsel in werking trad.

‘Hoelang?’ vroeg Sean Connery.

‘Het heeft achttien minuten en twintig seconden gekost om binnen te komen,’ antwoordde Daniel Craig.

Hij wierp een blik op zijn horloge aan de binnenkant van zijn pols. Ze hadden nog meer dan genoeg tijd.

De kluis was rechthoekig, vijf bij tien meter, had een laag plafond en werd verlicht door neonlampen. Aan de muur tegenover de deur was een stalen tafel bevestigd. De zijwanden waren van vloer tot plafond volgebouwd met kluisjes. Onderaan hadden ze het formaat van een koffertje, naar boven toe werden ze steeds kleiner.

Met de bewakingscamera's, die aanstonden, was geknoeid. Ze waren afgesteld op een vertraging van een uur. De mensen die de bankkluis in de gaten hielden zagen weliswaar wat ze aan het doen waren, maar pas over een uur.

‘We beginnen hier,’ zei Timothy Dalton.

Sean Connery had hem ingehuurd om de waarde van wat er in de kluisjes zat te bepalen en hij stond te popelen om aan de slag te gaan. Tot dan toe had hij uit zijn neus zitten vreten. Hij liep naar een van de grotere.

‘Die niet,’ zei Sean Connery. Hij haalde een papier uit zijn zak en las een serienummer op: 9-206.

De Bond-mannen verspreidden zich en gingen op zoek naar het kluisje. George Lazenby vond het. Het was een van de kleinere op ooghoogte.

‘Mr Brosnan, ga je gang,’ zei Daniel Craig.

Pierce Brosnan bestudeerde het slot. De kluisdeur was een uitdaging geweest, maar omdat niemand zonder toezicht in de kluis mocht, stelde de beveiliging van de kluisjes weinig voor: simpele cilindersloten. Hij pakte een kraakbuis uit zijn tas: een stuk gereedschap voor slotenmakers speciaal ontworpen voor het openen van cilindersloten. Het nam minder dan een minuut in beslag. Hij stopte de kraakbuis terug in zijn tas en stapte opzij.

Sean Connery trok het deurtje open. Het kluisje was leeg, maar dat wist hij al. Hij glimlachte onder zijn masker.

‘Maakt niet uit,’ zei Dalton. ‘Er zijn nog honderden andere.’

‘Eigenlijk,’ zei Sean Connery, ‘zijn we hier niet om iets mee te nemen.’

‘O nee? Waarom dan wel?’

‘Om iets achter te laten.’

Sean Connery haalde een revolver met korte loop voor de dag, drukte hem tegen Timothy Daltons achterhoofd en haalde de trekker over.

Hij was al dood voordat hij de glanzende vloer raakte. Op de plek waar zijn hoofd net nog was geweest hing nu een rozige wolk in de lucht. De bankkluis rook naar cordiet en bloed.

En angst.

‘Verdomme!’ snauwde Daniel Craig. ‘Geen wapens, zei ik! Niet tijdens een klus.’

‘Weet je wat me altijd aan dat fabeltje heeft geïrriteerd?’ zei Sean Connery. Het wapen hing langs zijn zij, maar het was duidelijk dat hij het indien nodig opnieuw zou gebruiken.

Daniel Craig scheurde zijn blik los van het schokkende lichaam. ‘Vertel,’ zei hij.

‘We weten niet wat er daarna gebeurde. Niet wat Raton de kat, nadat hij erin was geluisd, met Bertrand de aap heeft gedaan.’

Daniel Craig keek weer naar het lichaam. Het bewoog niet meer. ‘Heeft hij iemand verraden?’ Verraad was een legitiem motief in zijn kringen.

Sean Connery zei niets.

‘Dalton was sowieso een waardeloze Bond,’ zei Daniel Craig. Hij keek op zijn horloge. ‘Zijn we klaar hier?’

‘Bijna,’ zei Sean Connery.

Hij haalde iets uit zijn zak, zette het op de rand van het lege kluisje en manoeuvreerde het in de juiste positie.

‘Nu zijn we klaar,’ zei hij.

Daarna vertrokken de Bond-mannen.

Een halfuur later, gealarmeerd door het beveiligingsbedrijf dat de kluisbeelden in de gaten hield, arriveerden de eerste politieagenten.

Maar het enige wat ze aantroffen was een lijk op de vloer en een keramische rat die het van bovenaf beloerde...

2

Normaal gesproken had brigadier Washington Poe een gloeiende hekel aan het bijwonen van een rechtszaak. De bureaucratie en de kruiperigheid ten aanzien van idioten met pruiken was volgens hem niet meer van deze tijd. Ook had hij er een hekel aan om het schoothondje van advocaten te zijn en baalde hij van de manier waarop politiemensen als ze in de getuigenbank stonden door iedereen met argwaan werden bekeken. En hij vond het vreselijk dat beslissingen die in een fractie van een seconde waren genomen door zogenaamde experts onderuitgehaald konden worden.

Maar hij had er vooral een hekel aan omdat het betekende dat ze tekort waren geschoten. Een gezin zou een geliefde nooit meer zien. Een vrouw zou een man nooit meer vertrouwen. Een oude man zou zijn huis nooit meer verlaten.

Er waren veel redenen om liever niet voor een rechtbank te verschijnen.

Maar dit keer was het anders.

Dit keer verscheen hij als gedaagde.

En hij was van plan om ervan te genieten.

Zijn zaak werd behandeld in de rechtbank in Carlisle, een modern gebouw in het centrum van de stad. Zijn enige link met het verleden was het monumentale standbeeld van het negentiende-eeuwse parlements lid dat buiten dood was neergevallen. Dat soort standbeelden kon op Poe's goedkeuring rekenen. Hij wilde dat er meer van waren.

De kantonrechter, die al een tijdje terug zijn geduld met hem verloren had, probeerde het nog een keer.

'Meneer Poe, ik weet dat dit slechts een civiele zaak is, maar toch adviseer ik u met klem om u juridisch te laten bijstaan. Ik ben ervan overtuigd dat uw vriendin' – hij keek in zijn aantekeningen – "zo slim is als de rolstoel van Stephen Hawking", maar wat hier vandaag gebeurt, kan niet eenvoudig ongedaan worden gemaakt.'

'Staat genoteerd, edelachtbare.'

‘En u begrijpt dat het afzien van juridische bijstand geen grond is voor een later beroep?’

‘Ja.’

De kantonrechter had bulldogwangen en vertoonde een verontrustende gelijkenis met advocaat Horace Rumpole uit de tv-serie *Rumpole of the Bailey*. Uit zijn oren staken plukjes haar, waardoor het net leek alsof harige diertjes er hun holletje in hadden gemaakt. Hij loerde Poe van boven zijn halvemaanbrilletje aan. Poe loerde terug.

‘Nou, goed dan.’ Hij zuchtte. ‘Mr Chadwick, u mag doorgaan.’

De gemeenteadvocaat stond op. Hij zag er, klein en besnord, overijverig uit, het type dat tijdens bijeenkomsten van de buurtwacht de notulen maakte.

‘Dank u, edelachtbare.’ Hij opende een dikke dossiermap en haalde er een A4’tje uit. ‘De feiten in deze zaak staan niet ter discussie. Bijna vijf jaar geleden heeft de heer Poe van de heer Thomas Hume legaal land op Shap Fell gekocht. Dit land...’

‘Ik heb begrepen dat de heer Hume is overleden?’

‘Dat is inderdaad helaas het geval, edelachtbare. De heer Hume was de wettige eigenaar van het land en mocht het aan de heer Poe verkopen. Op dit land stond een verlaten boerderijtje.’

‘Het gebouw in kwestie?’

‘Ja, edelachtbare. Naar we hebben begrepen staat Herdwick Croft daar al vanaf begin negentiende eeuw. Sinds kort valt het binnen het Lake District National Park. Naar de mening van de stedenbouwkundige dienst is het boerderijtje in 2005 aangewezen als erfgoed. Daarom mag het niet zonder uitdrukkelijke toestemming van ons kantoor worden aangepast. De oorspronkelijke eigenaar van Herdwick Croft was van deze aanwijzing op de hoogte.’

‘Meneer Poe, hebt u hier iets aan toe te voegen?’ vroeg de rechter.

Poe keek naar de persoon naast hem. Ze schudde haar hoofd.

‘Nee, edelachtbare.’

‘Bent u zich ervan bewust dat het aanvechten van de erfgoedstatus van het boerderijtje een van de weinige juridische wegen is die u in dit stadium nog kunt bewandelen?’

‘Ja, edelachtbare. Hoewel ik eerlijk gezegd op het moment van kopen niet op de hoogte was van de status van Herdwick Croft. Thomas Hume moet... zijn vergeten om het me te vertellen.’

Poe voelde, meer dan hij dat zag, iemand op de publieke tribune

verstijven. Hij wist dat Victoria Hume, Thomas' dochter, er was om hem te steunen. Ze voelde zich verantwoordelijk voor haar vaders dubbelhartigheid, ook al had Poe haar verzekerd dat ze dat niet was. Poe had voor de geldoverdracht verzuimd om de normale juridische controles te doen en daar betaalde hij nu de prijs voor.

'De heer Poe zal zich als politieman ongetwijfeld bewust zijn van het feit dat gebrek aan juridische kennis geen wettig excuus is,' zei Chadwick.

Poe glimlachte. Hij had al gehoopt dat hij dat zou zeggen.

Chadwick specificeerde tien minuten lang de aanpassingen die Poe aan Herdwick Croft had aangebracht: het dak dat hij had hersteld; het gat dat hij had geboord en de pomp die hij had geïnstalleerd om overstromend drinkwater te kunnen beschikken; de septic tank die hij had ingegraven; de generator die was geplaatst en hoe die voor de elektriciteit zorgde. Kortweg, alles wat hij had gedaan om het boerderijtje modern en comfortabel te maken. Zelfs zijn geliefde houtgestookte fornuis werd genoemd.

Toen Chadwick klaar was, zei de rechter: 'En hoe zijn de aanpassingen die de heer Poe heeft aangebracht u ter ore gekomen?'

'Edelachtbare?'

'Wie heeft u dat verteld, Mr Chadwick?'

'Een verontruste burger, edelachtbare.'

'Toch niet toevallig het parlementslid van Oxenholme?'

Chadwick hapte niet. 'Hoe we over de aanpassingen hebben gehoord doet voor deze rechtbank niet ter zake, edelachtbare.'

Maar Poe wist dat de rechter de spijker op de kop sloeg. De man die de gemeenteraad had ingelicht over zijn clandestiene restauratieproject was een ex-politieman, een hoofdinspecteur genaamd Wardle. Ze waren met elkaar gebotst tijdens de Jared Keaton-zaak. Wardle had halsstarrig vastgehouden aan de verkeerde onderzoekslijn en dat had hem zijn carrière gekost. Hij was nu weg bij de politie en volgde een nieuwe roeping: lokale politiek. Poe draaide zich om, half en half verwachtend hem op de publieke tribune te zien, maar op Victoria Hume na was de tribune leeg. Het maakte niet uit; als het Wardle niet was geweest was het wel iemand anders geweest. Poe verzamelde vijanden op dezelfde manier als de middenklasse airmiles verzamelde.

'Ga dan maar verder, Mr Chadwick,' zei de rechter.

De gemeenteadvocaat besteedde weer een minuut of tien aan het

nauwkeurig beschrijven van de stedenbouwkundige verordening waar Poe de hand mee had gelicht. Na twee minuten was Poe al weggesoed.

De afgelopen maand was hij in Herdwick Croft geweest. De Serious Crime Analysis Section, door iedereen afgekort tot SCAS, had sinds de Curator-zaak geen belangrijke zaak meer gehad en gezien hoe die was afgelopen, had niemand echt trek in een nieuw onderzoek. De directeur van de inlichtingendienst, Edward van Zyl, had alle betrokkenen bij die zaak een maand vrijaf gegeven.

De pauze had Poe goedgegaan. De Curator-zaak had hem bijna gebroken, fysiek en mentaal, maar vergeleken met sommige anderen was hij er nog goed vanaf gekomen. Hij had het heerlijk gevonden om een tijdlang thuis te zijn. De meeste dagen had hij wat eten in zijn rugzak gedaan en was op Shap Fell gaan dwalen, met Edgar, zijn springerspaniël, en duizenden schapen.

‘Hoe gaat het met inspecteur Flynn?’ fluisterde hij tegen de vrouw naast hem. Stephanie Flynn, inspecteur van de SCAS, was tijdens de zaak bevallen en dat was niet helemaal soepel verlopen. Ze was nog steeds met ziekteverlof en hij wist niet of ze terug zou komen.

‘Ssst, Poe!’ fluisterde de vrouw terug. ‘Ik moet dit horen.’

Poe verzonk weer in gedachten. Ook al betrof dit zijn eigen toekomst, hij kreeg het niet voor elkaar om langer dan een minuut naar juridisch gesteggel te luisteren. Hij nam zich voor om Flynn later op te bellen. Hij was het de laatste tijd uit de weg gegaan – het riep slechte herinneringen op, vermoedelijk bij hen allebei.

‘Bent u klaar om te reageren, Mr Poe?’

Poe knipperde met zijn ogen. Chadwick zat weer op zijn stoel en iedereen keek naar hem.

Poe stond op.

‘Begrijp ik goed dat de lokale autoriteiten een gerechtelijk bevel willen om mij te dwingen Herdwick Croft terug te brengen in de staat waarin het zich bevond toen ik het kocht, edelachtbare?’

‘Dat klopt. Bent u klaar om daarop te reageren?’

Poe keek naar de persoon rechts naast hem. Ze knikte.

‘Ja, edelachtbare.’

‘En ofschoon zij geen juridische achtergrond heeft, hebt u er vertrouwen in dat uw collega in staat is u te vertegenwoordigen, Mr Poe?’

‘Dat is ze, edelachtbare. Ik heb er het volste vertrouwen in.’

Hij ging zitten. In Hampshire had hij een adres gehad. Nu had hij

een thuis. Om dat te beschermen was hij bereid tot een smerig gevecht.

En wat hij op het punt stond te doen was smerig, smeriger kon eigenlijk niet.

'Het woord is aan jou, Tilly,' zei hij.

3

Matilda ‘Tilly’ Bradshaw was een vreemde snoeshaan, maar op een goede manier. Ze had twee doctoraten van Oxford University, maar had waarschijnlijk geen flauw idee wie de premier was. Ze kon pi tot duizend decimalen opnoemen, en zou dat ook doen als je haar de kans gaf, maar zou je niet kunnen vertellen wie de Sex Pistols waren. Ze was op dertienjarige leeftijd naar de universiteit gegaan nadat een professor haar ouders ervan had overtuigd dat hersens als die van haar ‘maar één keer per generatie’ voorkwamen en dat die meer prikkeling nodig hadden dan de staat kon leveren.

Zuivere wiskunde was haar specialiteit, maar ze excelleerde in de meeste wetenschappelijke disciplines. Regeringen en particuliere instellingen over de hele wereld beloofden haar onderzoeksbeurzen. Daarom dacht men dat zij haar hele werkende leven wel in Oxford zou blijven. En dat was voor haar een tijdlang ook genoeg geweest.

Totdat dat niet meer zo was.

Want wat die professor niet had begrepen – of misschien bewust over het hoofd had gezien – was dat het beknotten van iemands jeugd op het breekpunt naar adolescentie gevolgen had. Opgroeien zonder leeftijdgenoten in haar omgeving en zonder contact met mensen die niet haar intellectuele niveau hadden, had ervoor gezorgd dat ze nooit had geleerd om op een sociaal conventionele manier te praten en te denken. Het resultaat was een onschuldige, naïeve vrouw die alles wat in haar hoofd opkwam zei en alles geloofde wat haar werd verteld.

Poe had nooit helemaal begrepen waarom ze de academische wereld vaarwel had gezegd en bij de Serious Crime Analysis Section van de National Crime Agency was gaan werken. Hij vermoedde dat ze een koppig karaktertrekje van haar vader had geërfd. Ze was uit Oxford weggegaan toen ze begin dertig was en had een baan als analist bij de SCAS aangenomen. Ze vertelde Poe dat ze toepassingen uit het echte leven in haar theoretische wiskundige modellen wilde implementeren. Poe had geen flauw idee gehad wat dat betekende maar herkende wel

een diamant als hij er een zag. Hij had haar onder zijn hoede genomen en haar geholpen bij het vinden van haar weg in de nieuwe, opwindende wereld waaraan zij voor het eerst werd blootgesteld. Op haar beurt haalde zij bij hem zo goed mogelijk de scherpe kantjes ervanaf en hielp hem bij het bedwingen van zijn demonen.

En tot verrassing van iedereen werden ze vrienden. Geen maatjes, vrienden. Het soort vriend dat je maar een of twee keer in je leven tegenkomt.

Dat was dan ook de reden dat ze toen ze van Poe's huisvestingsproblemen hoorde, een week verlof had opgenomen en een expert was geworden in ruimtelijke ordening.

Chadwick had geen idee met wie hij in het strijdperk trad.

Als Bradshaw al zenuwachtig was, dan was dat niet te merken. Ze was niet juridisch onderlegd, maar Chadwick, met zijn afgeronde vierjarige opleiding, zijn Legal Practice Course-periode en zijn backofficeondersteuning, was geen partij voor Bradshaw en een dag op het internet.

'Hallo,' zei ze.

Ze zwaaide even naar de rechter. Verbijsterd zwaaide de rechter terug.

'Mijn naam is Matilda Bradshaw, edelachtbare. Ik vind het buitengewoon prettig om kennis met u te maken.'

'Ik vind het ook prettig om met u kennis te maken, Matilda.'

'Wat is dit?' zei Chadwick.

'Mr Chadwick, er is niets mis met het uitwisselen van beleefdheden,' zei de rechter.

Poe glimlachte. Bradshaw had de rechter al voor zich ingenomen.

'Daar is inderdaad niets mis mee, edelachtbare' zei Chadwick, 'maar ik doelde eigenlijk op hoe iemand zich zou moeten kleden als die voor de rechtbank verschijnt. Door zich zo te kleden toont ze niet alleen weinig respect voor u maar ook voor een eeuwenlange traditie.'

Bradshaw droeg een T-shirt en een cargobroek met grote zijzakken. Praktisch hetzelfde als wat ze elke dag aanhad. Haar T-shirt was zwart met in grote witte letters YOU MATTER erop geprint. Eronder stond in een kleinere letter: UNLESS YOU MULTIPLY YOURSELF BY THE SPEED OF LIGHT SQUARED... THEN YOU ENERGY.

Poe kwam overeind. 'Dat is je favoriete T-shirt, of niet, Tilly?'

'Ja, Poe. Het is een citaat van Neil deGrasse Tyson. Het is een limited edition.'

‘Ja, ze heeft zich wel degelijk speciaal voor deze gelegenheid opgedoofd, edelachtbare.’

Chadwick ging staan.

‘Maar...’

‘Mr Chadwick, in deze rechtszaal ben ik degene die beslist of ik met weinig respect word bejegend, niet u,’ zei de rechter. ‘Ik zal luisteren naar wat miss Bradshaw te zeggen heeft. Als u dat ook wilt horen raad ik u aan om te gaan zitten.’

Chadwick ging zitten.

‘Ga verder, miss Bradshaw.’

Zoals ze hadden geoefend haalde Bradshaw twee documenten uit haar rugzak. ‘Mag ik naar voren komen, edelachtbare?’ vroeg ze.

‘Dat mag.’

Bradshaw liep naar de rechter en gaf hem een van de documenten. Op de terugweg gaf ze het andere aan de mokkende Chadwick.

‘Ons standpunt is simpel, edelachtbare,’ zei ze. ‘We denken dat een beslissing van de rechtbank tegen Poe juridisch niet houdbaar is.’

‘Wat!’ riep Chadwick.

De rechter keek hem fronsend aan. ‘Ik denk dat u dat beter kunt uitleggen, miss Bradshaw.’

‘Het is eigenlijk erg eenvoudig, edelachtbare. In 1901 diende de gemeente Kendal verordening 254 in. Later is die door de minister van Buitenlandse Zaken tot wet gemaakt. Ze dient ter bescherming van Shap Fell en Mardale Common. Zoals u kunt zien op de bijgevoegde kaart valt Poe’s huis binnen die grenzen. Naar ik heb begrepen was verordening 254 bedoeld om de onwettige uitbreiding van de steengroeve tegen te houden. U hebt allebei een kopie van het originele document. Toen de gemeente Kendal in 1974 onderdeel werd van South Lakeland werden alle verordeningen overgenomen en opgenomen in de huidige ruimtelijkeordeningsportfolio die toentertijd door de districtsraad van Cumbria is geratificeerd. Ze is nooit herroepen.’

Chadwick had een leesbril met dikke glazen opgezet en bladerde verwoed door het document dat hij had gekregen.

De rechter leek heel relaxed. ‘En wat verbiedt deze verordening, miss Bradshaw?’

‘Paragraaf 2, subparagraaf F, verbiedt expliciet het opzettelijk verwijderen, herschikken of beschadigen van rotsblokken binnen de gespecificeerde grenzen.’ Bradshaw wendde zich tot Poe. ‘Poe, hoe

heb je Herdwick Croft opgeknapt?’

‘Met gebruikmaking van de rotsblokken die er lagen,’ zei hij.

‘Edelachtbare, als u verdergaat naar paragraaf 3, subparagraaf E, dan zult u zien dat het afknippen of beschadigen van planten of vegetatie ook expliciet is verboden. Poe, hoe heb je jouw septic tank en boorgat aangebracht?’

‘Daar heb ik een gat voor moeten graven.’

‘En heb je daarbij planten en vegetatie beschadigd?’

‘Ik vrees van wel.’

‘En welke straf staat er op deze twee misdaden, miss Bradshaw?’ vroeg de rechter.

‘In de bijlage op de achterkant staat dat iedereen die zich niet houdt aan deze verordening een boete moet krijgen van niet meer dan vijftig pond in hedendaags geld.’

Poe ging staan. ‘Edelachtbare, als ik hiervoor in staat van beschuldiging word gesteld, ben ik van plan om schuld te bekennen.’

‘O, dit is idioot,’ snauwde Chadwick. ‘Hoe kan van de lokale autoriteiten in godsnaam worden verwacht dat ze op de hoogte zijn van alle ins en outs van een verordening van meer dan een eeuw geleden die in de jaren zeventig is overgenomen? Edelachtbare, dit is overduidelijk een wanhopige poging om...’

De rechter glimlachte. ‘Maar Mr Chadwick, zoals u eerder zei, gebrek aan juridische kennis is geen excuus.’

Chadwick liep rood aan.

De rechter ging verder. ‘Ik heb het slechts vluchtig kunnen bekijken, maar het lijkt me een wettig document. En deze rechtbank heeft niet de autoriteit om een wet die door de minister van Buitenlandse Zaken is geratificeerd te negeren.’ Hij keek over zijn halvemaanbrilletje. ‘Laat staan dat de lokale overheid die autoriteit heeft.’

Bradshaw ging weer staan. ‘Edelachtbare, als deze rechtbank Poe dwingt om Herdwick Croft terug te brengen in zijn oorspronkelijke staat, dwingt ze hem ook om opnieuw de wet te breken. Hij zal geen andere keuze hebben dan de rotsblokken die hij heeft gebruikt om de muren op te bouwen te herschikken, en de planten en vegetatie zullen ongetwijfeld worden beschadigd als hij zijn septic tank en pomp opgraaft.’

‘Mr Chadwick, zou u willen uitleggen hoe de heer Poe zijn huis in de oorspronkelijke staat moet terugbrengen zonder de wet te breken?’

Chadwick staaarde naar het document voor hem. 'Ik zou om twee weken uitstel willen verzoeken, edelachtbare,' zei hij.

'Afgewezen. Dit is uw aanvraag en ik verwacht dat u voorbereid bent. Welnu, tenzij u nog wat hebt toe te voegen ga ik me nu terugtrekken. Als ik terugkom zal ik uitspraak doen. Mr Chadwick, als ik u was, zou ik me daar maar mentaal op gaan voorbereiden. Voorts zal deze rechtbank weinig waardering kunnen opbrengen voor elke lokale overheid die vanwege een gekoesterde wrok de wet verandert. Is dat duidelijk?'

'Helemaal, edelachtbare,' zei Chadwick.

Poe glimlachte naar Bradshaw. Ze gaven elkaar een boks.

Het was precies zo gegaan als ze hadden gehoopt.

Op dat moment kwamen twee mannen de rechtszaal binnen en werd alles verpest.